Ustavni sud Bosne i Hercegovine u plenarnom sazivu, u predmetu broj **AP-5022/25**, rješavajući apelaciju **N. B.**, na osnovu člana VI/3.b) Ustava Bosne i Hercegovine, člana 18. stav (3) tačka h), člana 57. stav (2) tačka b) i člana 59. st. (1) i (3) Pravila Ustavnog suda Bosne i Hercegovine – prečišćeni tekst („Službeni glasnik Bosne i Hercegovine“ br. 94/14, 47/23 i 41/24), u sastavu:

Mirsad Ćeman, predsjednik
Valerija Galić, potpredsjednica
Angelika Nußberger, potpredsjednica
Helen Keller, sutkinja
Ledi Bianku, sudija
Marin Vukoja, sudija
Larisa Velić, sutkinja

na sjednici održanoj 14. maja 2026. godine donio je

ODLUKU O DOPUSTIVOSTI I MERITUMU

Odbija se kao neosnovana apelacija **N. B.** podnesena protiv Rješenja Kantonalnog suda u Sarajevu broj 65 0 Pr 1187280 25 Zmž od 13. oktobra 2025. godine u odnosu na navode o kršenju prava na porodični život iz člana II/3.f) Ustava Bosne i Hercegovine i člana 8. Evropske konvencije za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda.

Odbacuje se kao nedopuštena apelacija **N. B.** podnesena protiv Rješenja Kantonalnog suda u Sarajevu broj 65 0 Pr 1187280 25 Zmž od 13. oktobra 2025. godine u odnosu na navode o kršenju prava na pravično suđenje iz člana II/3.e) Ustava Bosne i Hercegovine i člana 6. stav 1. Evropske konvencije za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda zbog toga što je *ratione materiae* inkompatibilna s Ustavom Bosne i Hercegovine.

OBRAZLOŽENJE

I. Uvod

1. N. B. (u daljnjem tekstu: apelant) iz Sarajeva, kojeg zastupa Dženan Alić, advokat iz Sarajeva, podnio je 19. novembra 2025. godine apelaciju Ustavnom sudu Bosne i Hercegovine (u daljnjem tekstu: Ustavni sud) protiv Rješenja Kantonalnog suda u Sarajevu (u daljnjem tekstu: Kantonalni sud) broj 65 0 Pr 1187280 25 Zmž od 13. oktobra 2025. godine i Rješenja Općinskog suda u Sarajevu (u daljnjem tekstu: Općinski sud) broj 65 0 Pr 1187280 25 Zm od 20. septembra 2025. godine.

II. Postupak pred Ustavnim sudom

2. Na osnovu člana 23. Pravila Ustavnog suda, od Kantonalnog i Općinskog suda te Policijske uprave Novi Grad Sarajevo (u daljnjem tekstu: PU) zatraženo je 1. decembra 2025. godine da dostave odgovore na apelaciju.

3. Primljene odgovore Ustavni sud je 12. decembra 2025. godine dostavio apelantu na izjašnjenje.

4. Apelant nije u ostavljenom roku dostavio izjašnjenje na odgovore.

III. Činjenično stanje

5. Činjenice predmeta koje proizlaze iz apelantovih navoda i dokumenata predočenih Ustavnom sudu mogu se sumirati na sljedeći način.

6. Rješenjem Općinskog suda broj 65 0 Pr 1187280 25 Zm od 20. septembra 2025. godine apelantu kao nasilnom licu izrečene su zaštitne mjere zabrane približavanja žrtvi nasilja u porodici – bivšoj supruzi (u daljnjem tekstu: oštećena) na bilo kojem području na udaljenosti ispod pet metara, kao i zaštitna mjera zabrane komunikacije, uznemiravanja i uhođenja žrtvama nasilja, i to oštećenoj i dvjema maloljetnim kćerkama. Te zaštitne mjere su određene u trajanju od 12 mjeseci od dana donošenja tog rješenja, a određeno je da će te mjere provoditi PU navedena u rješenju. Navedena PU kao organ zadužen za provođenje zaštitnih mjera dužna je, u skladu sa članom 42. stav 1. Zakona o zaštiti od nasilja u porodici i nasilja prema ženama (u daljnjem tekstu: Zakon), redovno pratiti izvršenje mjera, te sačiniti i dostaviti nadležnom sudu izvještaj o njihovom izvršenju najkasnije u roku od tri mjeseca od dana izricanja zaštitnih mjera. Određeno je da će Općinski sud, u skladu sa članom 41. stav 3. Zakona, radi evidencije dostaviti rješenje o izricanju zaštitnih mjera i organu starateljstva, službi socijalne zaštite na području na kojem apelant ima prebivalište. U skladu sa članom 42. stav 2. Zakona, organi nadležni za izvršenje zaštitnih mjera dužni su odmah po saznanju o neizvršavanju ili kršenju izrečenih mjera podnijeti prijavu nadležnom tužilaštvu. Određeno je da, u skladu sa članom 40. tačka b. Zakona, žalba protiv tog rješenja ne odlaže njegovo izvršenje.

7. Općinski sud je naveo da su zaštitne mjere apelantu izrečene jer je utvrđeno da je 19. septembra 2025. godine oštećena, od koje se sudski razveo 2021. godine, došla na adresu njegovog stanovanja kako bi preuzela njihove dvije maloljetne kćerke, kojima je ona staratelj, koje su prema usmenom dogovoru boravile kod apelanta. Apelant je prišao vozilu oštećene u kojem je ona bila s djecom i tom prilikom joj je opsovao majku pa uputio i druge vulgarne psovke. Apelant je potom dlanovima ruku više puta udarao po vozilu pa je oštećena vozilom napustila to mjesto. Utvrđeno je da se oštećena kasnije vratila s djevojčicama na apelantovu adresu stanovanja, te je izašla iz vozila i pozvonila na ulazna vrata apelantove porodične kuće. Kada je apelant izašao ona ga je upitala zašto je to uradio, na šta joj se apelant unio u lice i uputio joj riječi: „Sad bih te udario da nije djece i udavio bih te da nisu djeca tu, je li ti jasno.“ U postupku je utvrđeno da su se apelant i oštećena razveli jer je oštećena i u braku bila žrtva porodičnog nasilja, što je prijavljivano PU, a o svemu je bila obaviještena i socijalna služba. Dalje je utvrđeno da je nakon prijave navedenog nasilja PU obavila uviđaj te je apelant lišen slobode i proveden u MUP Kantona Sarajevo. Dalje je navedeno da je iz provedenih materijalnih dokaza, koji su uključivali i uvid u zapisnik o ispitivanju apelanta kao osumnjičenog, utvrđeno da je apelant negirao da je izvršio nasilje prema oštećenoj, ali da je priznao da je u momentu kada su oštećena i djeca bili u vozilu udario rukom u staklo zadnjih vrata i da je oštećenu, nakon što se

vratila pred njegovu kuću, „mršnuo“. Općinski sud je naveo da je iz provedenih dokaza, a posebno iskaza oštećene i apelantovog djelimičnog priznanja, u njegovom ponašanju prepoznao nasilje u porodici koje je apelant počinio verbalnim napadom, psovanjem, prijetnjom da će ubiti oštećenu i drugim načinima grubog uznemiravanja oštećene pred maloljetnom djecom. Općinski sud je naveo da je takvim drskim i bezobzirnim ponašanjem kojim se izaziva fizička i psihička bol i patnja apelant kod oštećene i maloljetne djece ugrožavao mir, tjelesnu cjelovitost, psihičko zdravlje te prouzrokovao strah cijele porodice, odnosno oštećene i maloljetne djece. Općinski sud je naveo da su se stoga stekli zakonski uvjeti za izricanje navedenih zaštitnih mjera. Sud je istakao da je suština izricanja zaštitne mjere sprječavanje nasilja, a ne sankcioniranje počinioca, te kako taj sud nije ograničen posebnim formalnim dokaznim pravilima, to je i donio navedeno rješenje. Općinski sud je naveo i da je prilikom odlučivanja o vrsti zaštitnih mjera koje treba izreći apelantu kao učiniocu nasilja, a koje su propisane članom 26. Zakona, imao u vidu da je porodica osnovna ćelija društva te je neophodno osigurati da svaki član porodice uživa u svojim pravima i slobodama na principu ravnopravnosti u privatnoj i javnoj sferi. Općinski sud je istakao da je s tim ciljem neophodno prema učiniocu nasilja u porodici preduzeti odgovarajuće mjere kako bi se spriječilo i suzbilo nasilje koje čini jedan član porodice nad drugim te otkloniti posljedice učinjenog nasilja i time zaštititi žrtve nasilja u skladu sa Zakonom i međunarodnim standardima propisanim međunarodnim konvencijama. U vezi s tim, Općinski sud je istakao i da je apelantov iskaz u kojem je negirao da je počinio nasilje cijenio kao apelantovo pravo na odbranu te je shodno navedenim zakonskim odredbama donio to rješenje.

8. Rješenjem Kantonalnog suda broj 65 0 Pr 1187280 25 Zmž od 13. oktobra 2025. godine odbijena je apelantova žalba i potvrđeno prvostepeno rješenje. Kantonalni sud je naveo da je prvostepeni sud pravilno postupio kada je apelantu izrekao zaštitne mjere s obzirom na provedene dokaze, kao i da je u Procjeni rizika nastanka novog nasilja koji je sačinio MUP Kantona Sarajevo jasno istaknuto da postoji visok rizik od nastanka novog nasilja. Kantonalni sud je naveo da se ne mogu prihvatiti apelantovi navodi da iz videosnimka s njegove kuće, koji je dostavio uz žalbu, proizlazi da on nije postupao nasilno. Naime, apelant nije u skladu sa zakonom taj dokaz, kao i dokaze u vezi s prepiskom s oštećenom putem SMS-a dostavio u toku saslušanja u PU, niti u toku postupka pred prvostepenim sudom, tako da ih Kantonalni sud, u smislu odredbi člana 310. Zakona o krivičnom postupku, nije ni razmatrao.

IV. Apelacija

a) Navodi iz apelacije

9. Apelant smatra da su mu osporenim rješenjima prekršeni pravo na pravično suđenje iz člana II/3.e) Ustava Bosne i Hercegovine i člana 6. stav 1. Evropske konvencije za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda (u daljnjem tekstu: Evropska konvencija) i pravo na porodični život iz člana II/3.f) Ustava Bosne i Hercegovine i člana 8. Evropske konvencije. Kršenje navedenih prava apelant vidi u proizvoljnoj primjeni prava. Apelant navodi da redovni sudovi nisu poštovali princip proporcionalnosti izricanja mjere i utvrđivanja stvarnog rizika. Apelant navodi da sudovi nisu vodili računa ni o najboljem interesu maloljetne djece, koja i pored toga što su dodijeljena oštećenoj na staranje i čuvanje žive s njim sve vrijeme. Navodi da su redovni sudovi nezakonito odbili da provedu dokaz uvida u videosnimak koji jasno dokazuje da nije primjenjivao nikakvo nasilje i da je bio samo naslonjen na automobil dok je oštećenoj govorio da će sudskim putem tražiti starateljstvo nad maloljetnom djecom. Navodi i da se iz snimka vidi da se oštećena ponašala grubo, nekontrolirano, neprimjereno i da je ona izgovarala psovke i vulgarne riječi a ne on, što dokazuje da kod nje, suprotno zaključku redovnih sudova, ne postoji strah od njega. Smatra da je potpuno nezakonito i nepravilno što mu je onemogućen kontakt s djecom jer im on jedini pruža primarni dom i svakodnevni odgoj i skrb, dok se oštećena ponašala neodgovorno prema djeci zaboravljajući otići po njih u školu, ne poštujući presudu kojom su mu određeni kontakti s djecom s obzirom na to da je djecu od njega uzimala ranije nego što je to određeno presudom. Smatra da su izrečene mjere ne samo neosnovane već i da krše njegovo pravo na porodični život iz člana 8. Evropske konvencije i člana II/3.f) Ustava Bosne i Hercegovine.

b) Odgovori na apelaciju

10. Kantonalni sud je naveo da je postupak po apelantovoj žalbi proveden u skladu sa zakonskim normama i standardima međunarodnog prava te stoga nema kršenja prava na koja se apelant poziva.

11. Općinski sud je naveo da je apelacija neosnovana iz razloga navedenih u presudi te da nije bilo kršenja prava na koja se apelant poziva.

12. PU je navela hronologiju postupanja po prijavi nasilja koje je izvršio apelant te istakla da je nesporno da je apelant izvršio navedeno nasilje, te da je sprečavao oštećenu da pokrene automobil u kojem je bila s djecom, pri tome lupajući u prozore, što je izazvalo strah i kod djece i kod oštećene.

V. Relevantni propisi

13. **Zakon o zaštiti od nasilja u porodici i nasilja prema ženama** („Službene novine Federacije BiH“ broj 19/25) u relevantnom dijelu glasi:

Član 8. st. 1. i 2.

(Značenje izraza u ovom zakonu)

(1) Nasilje u porodici označava svako djelo fizičkog, seksualnog, psihičkog odnosno ekonomskog nasilja do kojeg dođe u porodici ili domaćinstvu ili između bivših ili sadašnjih bračnih partnera odnosno partnera, neovisno od toga da li učinilac dijeli ili je dijelio domaćinstvo sa žrtvom.

(2) Nasilje prema ženama označava kršenje ljudskih prava i oblik diskriminacije nad ženama i predstavlja sva djela rodno zasnovanog nasilja koja dovode do, odnosno mogu dovesti do, fizičke, seksualne, psihičke odnosno ekonomske povrede odnosno patnje za žene, obuhvatajući i prijetnje takvim djelima, prinudu odnosno protivpravno lišavanje slobode, bilo u javnosti ili u privatnom životu.

Član 9. stav (1) tač. od a) do d) i tačka đ)

(Radnje nasilja u porodici i nasilja prema ženama)

(1) Radnje nasilja u porodici i nasilja prema ženama, u smislu člana 8. st. (1) i (2) ovog zakona su:

a) primjena sile na fizički integritet člana porodice, bez obzira na to je li nastupila povreda,

b) napad na psihički integritet člana porodice, bez obzira na to da li je nastupila povreda psihičkog integriteta,

c) postupanje koje može prouzročiti fizičku ili psihičku bol ili patnju člana porodice,

č) drsko i bezobzirno ponašanje prema članu porodice,

ć) uzrokovanje straha ili osobne ugroženosti ili povredu dostojanstva člana porodice ucjenom ili drugom prinudom,

d) verbalni napad, vrijeđanje, psovanje, nazivanje pogrdnim imenima, te drugi načini grubog uznemiravanja člana porodice,

đ) praćenje, uhođenje i drugi slični oblici uznemiravanja člana porodice,

Član 10. tačka a)

(Član porodice)

Članom porodice, u smislu ovog zakona, smatraju se:

a) bračni partneri ili bivši bračni partneri i njihova djeca ili djeca svakog od njih,

Član 26. tač. b) i c)

(Vrste zaštitnih mjera)

Kada postoje osnovi sumnje da je učinjeno djelo nasilja, učiniocu nasilja mogu se izreći sljedeće zaštitne mjere:

b) zabrana približavanja žrtvi nasilja i prema potrebi djeci žrtve,

c) zabrana komunikacije, uznemiravanja i uhođenja žrtve nasilja,

Član 28. st. 1, 2. i 3.

(Zabrana približavanja žrtvi nasilja)

(1) Zaštitna mjera zabrana približavanja žrtvi nasilja može se izreći učiniocu nasilja ako postoji opasnost da bi ponovo mogao izvršiti nasilje ili ako bi prisutnost učinioca nasilja u blizini žrtve stvaralo žrtvi visok stepen duševne patnje koja onemogućava normalne aktivnosti žrtve.

(2) U rješenju kojim sud izriče zaštitnu mjeru zabrane približavanja žrtvi nasilja, nadležni sud će odrediti mjesta ili područja i udaljenost na kojoj se učinilac nasilja ne smije približiti žrtvi nasilja.

(3) Mjera iz stava (1) ovog člana određuje se u trajanju koje ne može biti kraće od jednog mjeseca niti duže od tri godine.

Član 29. st. 1. i 2.

(Zabrana komunikacije, uznemiravanja i uhođenja žrtve nasilja)

(1) Zaštitna mjera zabrane komunikacije, uznemiravanja i uhođenja osobe izložene nasilju može se izreći učiniocu nasilja koji uznemirava ili uhodi žrtvu nasilja, a postoji opasnost da se takvo ponašanje ponovi.

(2) Mjera iz stava (1) ovog člana određuje se u trajanju koje ne može biti kraće od jednog mjeseca niti duže od tri godine.

VI. Dopustivost i meritum

14. U skladu sa članom VI/3.b) Ustava Bosne i Hercegovine, Ustavni sud, također, ima apelacionu nadležnost u pitanjima koja su sadržana u ovom ustavu kada ona postanu predmet spora zbog presude bilo kojeg suda u Bosni i Hercegovini.

a) U odnosu na navode o kršenju prava na pravično suđenje

15. Član 18. stav (3) tačka h) Pravila Ustavnog suda glasi:

(3) Apelacija nije dopustiva ako postoji neki od sljedećih slučajeva:

h) apelacija je ratione materiae *inkompatibilna sa Ustavom.*

16. Apelant smatra da mu je osporenim rješenjima prekršeno pravo na pravično suđenje iz člana II/3.e) Ustava Bosne i Hercegovine i člana 6. Evropske konvencije. U vezi s tim, ukazuje na proizvoljnu primjenu prava i proizvoljno utvrđene činjenice. Međutim, Ustavni sud podsjeća na to da, prema praksi Ustavnog suda, postupak izricanja zaštitnih mjera u skladu s odredbama Zakona ne uživa garancije prava na pravično suđenje iz člana II/3.e) Ustava Bosne i Hercegovine i člana 6. Evropske konvencije. Naime, Ustavni sud je, primjenom tzv. Engel kriterija (vidi Evropski sud za ljudska prava [u daljnjem tekstu: Evropski sud], *Engel i dr. protiv Nizozemske*, presuda od 8. juna 1976. godine, predstavka br. 5100/71 i dr., tač. 80–83), zaključio da je postupak koji je propisan zakonom *lex specialis* i *sui generis* postupak u kojem redovni sud ne utvrđuje krivičnu ili prekršajnu odgovornost nasilnog lica za nasilje u porodici niti nivo osnovane sumnje, već redovni sud na osnovu sveukupnog dojma zaključuje da su se desile „radnje nasilja“ (uz ispunjenje zakonskih uvjeta), o čemu donosi rješenje o zaštitnim mjerama. Karakter zaštitnih mjera je više preventivni (u smislu generalne i specijalne prevencije) nego represivni. Stoga je zaključeno da redovni sud u takvom postupku ima veliku slobodu u odlučivanju o izricanju zaštitne mjere koja je opravdana ciljem, odnosno činjenicom da je suština izricanja zaštitne mjere sprečavanje nasilja, a ne sankcioniranje počinioca (vidi Ustavni sud, Odluka o dopustivosti i meritumu broj *AP-2813/13* od 12. februara 2014. godine, tač. 14–20). Stav o neprimjenjivosti člana 6. Evropske konvencije na postupke u kojima su donesena rješenja o izricanju zaštitnih mjera na osnovu Zakona Ustavni sud je dosljedno slijedio i primjenjivao u svojoj dugogodišnjoj praksi (vidi, npr. odluke br. *AP-2754/14* od 6. novembra 2014. godine, *AP-1358/16* od 20. juna 2016. godine, *AP-345/18* od 27. februara 2018. godine, *AP-7244/18* od 10. januara 2019. godine, *AP-701/22* od 27. novembra 2025. godine i dr., dostupne na www.ustavnisud.ba). Imajući u vidu da se u konkretnom slučaju, također, radi o postupku u kojem su apelantu, u skladu s odredbama Zakona, izrečene zaštitne mjere, slijedi da su navodi apelacije u vezi s kršenjem prava na pravično suđenje *ratione materiae* inkompatibilni s Ustavom Bosne i Hercegovine.

b) U odnosu na pravo na porodični život

17. Ustavni sud utvrđuje da apelacija u ovom dijelu ispunjava uvjete propisane članom VI/3.b) Ustava Bosne i Hercegovine i članom 18. stav (1) Pravila Ustavnog suda, kao i da je podnesena u roku, da ispunjava i ostale uvjete dopustivosti iz člana 18. stav (3) Pravila Ustavnog suda te da nije očigledno (*prima facie*) neosnovana, u smislu odredbe člana 18. stav (4) Pravila Ustavnog suda.

18. Apelant smatra da mu je osporenim rješenjima prekršeno pravo na porodični život iz člana II/3.f) Ustava Bosne i Hercegovine i člana 8. Evropske konvencije.

19. Član II/3. Ustava Bosne i Hercegovine u relevantnom dijelu glasi:

> *Sva lica na teritoriji Bosne i Hercegovine uživaju ljudska prava i slobode iz stava 2 . ovog člana, što uključuje:*
>
> *f) Pravo na privatni i porodični život, dom i prepisku.*

20. Član 8. Evropske konvencije glasi:

> *1. Svako ima pravo na poštovanje svog privatnog i porodičnog života, doma i prepiske.*
>
> *2. Javne vlasti se ne smiju miješati u ostvarivanje ovog prava osim ako to nije u skladu sa zakonom i neophodno u demokratskom društvu u interesima nacionalne sigurnosti, javne sigurnosti ili ekonomske dobrobiti zemlje, radi sprečavanja nereda ili kriminala, radi zaštite zdravlja ili morala, ili radi zaštite prava i sloboda drugih.*

21. Ustavni sud podsjeća da je osnovna svrha člana 8. Evropske konvencije zaštita pojedinaca od arbitrarnih miješanja vlasti u njihova prava garantirana članom 8. Evropske konvencije (vidi Evropski sud, *Lazoriva protiv Ukrajine,* predstavka broj 6878/14, presuda od 17. aprila 2018. godine, tačka 62).

22. Apelant smatra da mu je prekršeno pravo na porodični život jer su osporena rješenja rezultat proizvoljnosti odlučivanja redovnih sudova. Također smatra da mu je zbog tih odluka onemogućeno kontaktiranje s maloljetnom djecom. U vezi s tim, Ustavni sud prvenstveno podsjeća da, prema praksi Evropskog suda, međusobno uživanje roditelja i djece u zajedničkom druženju predstavlja osnovni element porodičnog života i da domaće mjere koje ometaju takvo uživanje predstavljaju miješanje u pravo zaštićeno članom 8. Evropske konvencije. Svako takvo miješanje predstavlja kršenje člana 8. Evropske konvencije, osim ako je „u skladu sa zakonom“, teži cilju ili ciljevima koji su legitimni u smislu drugog stava navedenog člana i ako se može smatrati „neophodnim u demokratskom društvu“. Evropski sud je ukazao da postoji širok konsenzus, uključujući i međunarodno pravo, u prilog ideji da

je u svim odlukama koje se tiču djece njihov najbolji interes od najveće važnosti i mora biti ispred svih drugih razmatranja u slučajevima koji uključuju ograničenje porodičnih kontakata (vidi Evropski sud, *Strand Lobben i ostali protiv Norveške*, presuda od 10. septembra 2019. godine, predstavka broj 37283/13, tač. 202. i 204. s daljnjim referencama). Interesi djeteta obično nalažu da se porodične veze moraju održavati, osim u slučajevima kada bi to štetilo njihovom zdravlju i razvoju. Sloboda procjene koja se daje nacionalnim vlastima varirat će u skladu s prirodom pitanja i važnosti interesa koji su u pitanju (vidi Evropski sud, *Luca protiv Moldavije*, presuda od 17. oktobra 2023. godine, predstavka broj 55351/17, tačka 89. s daljnjim referencama).

23. S obzirom na navedene standarde, Ustavni sud smatra da je nesumnjivo da je osporenim odlukama došlo do miješanja u apelantovo pravo na poštovanje porodičnog života jer su redovni sudovi donijeli odluku kojom su apelantu kao nasilnom licu izrečene mjere zabrane približavanja oštećenoj kao žrtvi nasilja u porodici i zabrana komunikacije, uznemiravanja i uhođenja oštećene i maloljetne djece.

24. Sljedeće pitanje na koje Ustavni sud treba dati odgovor jeste da li je „miješanje“ u apelantovo pravo na poštovanje porodičnog života opravdano u smislu člana 8. stav 2. Evropske konvencije. Da bi „miješanje“ bilo opravdano, ono mora: (a) biti predviđeno zakonom, (b) imati legitiman cilj od javnog ili općeg interesa i (c) biti u skladu s principom proporcionalnosti u demokratskom društvu.

25. Ustavni sud smatra da je nesporno da je do miješanja u apelantovo pravo došlo u skladu sa Zakonom, koji je javno objavljen i dostupan i koji propisuje izricanje mjera zabrane, uključujući i one koje su izrečene apelantu. Osim toga, nesumnjivo je da je miješanje bilo radi zaštite prava drugih, odnosno radi zaštite žrtve nasilja – oštećene i radi sprečavanja daljnjeg nasilja nad njom i djecom. Dakle, miješanje je imalo i legitiman cilj.

26. U vezi s pitanjem proporcionalnosti između cilja koji se želio postići i apelantovog prava na porodični život, Ustavni sud zapaža da su redovni sudovi u osporenim odlukama jasno ukazali da su iz provedenih dokaza, a prije svega iz iskaza žrtve nasilja i apelantovog djelimičnog priznanja, utvrdili nasilje u porodici koje nad žrtvom nasilja – oštećenom, a posredno i nad maloljetnom djecom, vrši apelant i da su izrekli zaštitne mjere. Te mjere su izrečene apelantu jer su redovni sudovi utvrdili da postoji realna opasnost da bi apelant mogao ponovo učiniti nasilje u porodici, odnosno nastaviti da uznemirava oštećenu i djecu, dajući jasno i argumentirano obrazloženje u tom smislu. Ustavni sud zapaža da su redovni sudovi imali u vidu da je do razvoda braka između apelanta i oštećene i došlo zbog nasilja u porodici. Osim toga, u odnosu na apelantove navode da mu je uskraćeno pravo da komunicira s maloljetnom djecom i pored toga što im jedini pruža dom, Ustavni sud ukazuje da predmet ove apelacije

i osporenih rješenja nije pitanje pružanja doma i starateljstva nad djecom, već sprečavanje porodičnog nasilja i težih posljedica koje bi mogle proizaći iz toga, pa se Ustavni sud u ovoj odluci tim pitanjem i ne može baviti (vidi Odluku o dopustivosti i meritumu broj *AP-345/18* od 27. februara 2018. godine, tačka 29, dostupna na www.ustavnisud.ba). Pri tome, Ustavni sud ima u vidu da su redovni sudovi imali mogućnost da zaštitne mjere iz čl. 28. i 29. Zakona izreknu u periodu do tri godine, ali da su smatrali da će se u vremenu od 12 mjeseci ostvariti svrha navedenih izrečenih mjera. Ustavni sud zapaža i da su redovni sudovi prilikom donošenja odluke vodili računa o najboljim interesima maloljetne djece, kako u skladu s domaćim propisima tako i u skladu sa standardima Evropske konvencije i drugih međunarodnih konvencija, a u takvom postupanju redovnih sudova nema proizvoljnosti.

27. Konačno, Ustavni sud zapaža da apelant sporni videosnimak, na koji se poziva u apelaciji, nije priložio ni prilikom saslušanja u PU, niti u prvostepenom postupku, a nije dao bilo kakav razlog zašto ga tada nije priložio. Kantonalni sud se po tom pitanju pozvao na član 310. stav (4) Zakona o krivičnom postupku prema kojem se novi dokazi u žalbenom postupku mogu prilagati samo u slučaju kada postoje opravdani razlozi zašto nisu prezentirani prvostepenom sudu. Stoga, Ustavni sud smatra da nema proizvoljnosti u zaključku Kantonalnog suda da taj dokaz ne može razmatrati u žalbenom postupku s obzirom na to da ga apelant nije priložio prilikom ispitivanja u PU, niti u prvostepenom postupku. Ustavni sud smatra da takvim postupanjem apelant nije dao mogućnost PU ni prvostepenom sudu da taj, navodni, dokaz razmotre na način koji bi omogućio Kantonalnom a nakon njega i Ustavnom sudu da ga preispitaju. Stoga, Ustavni sud smatra da osporenim odlukama nije narušen princip proporcionalnosti između apelantovog prava na porodični život i legitimnog cilja koji se želi postići izrečenim zaštitnim mjerama, a to je otklanjanje posljedica i uzroka učinjenog nasilja, sprečavanje novog nasilje, te zaštita oštećene i djece kao žrtava nasilja.

28. Na osnovu izloženog, Ustavni sud smatra da nije prekršeno apelantovo pravo na porodični život iz člana II/3.f) Ustava Bosne i Hercegovine i člana 8. Evropske konvencije.

VII. Zaključak

29. Ustavni sud zaključuje da ne postoji kršenje prava iz člana II/3.f) Ustava Bosne i Hercegovine i člana 8. Evropske konvencije zato što je miješanje javnih vlasti u apelantovo pravo na porodični život zasnovano na Zakonu, ima legitiman cilj i neophodno je u demokratskom društvu u svrhu postizanja tog cilja, a to je zaštita žrtava nasilja i sprečavanje daljnjeg nasilja nad žrtvama, pri čemu nije narušen ni princip proporcionalnosti između apelantovog prava na porodični život i navedenog zakonitog cilja kojem se teži.

30. Na osnovu člana 18. stav (3) tačka h) i člana 59. st. (1) i (3) Pravila Ustavnog suda, Ustavni sud je odlučio kao u dispozitivu ove odluke.

31. Prema članu VI/5. Ustava Bosne i Hercegovine, odluke Ustavnog suda su konačne i obavezujuće.

Predsjednik
Ustavnog suda Bosne i Hercegovine

Mirsad Ćeman